

valovito razoranih tleh, koder vidiš polno kotanj in svetleče se sige na stenah, tembolj se spušča k tlom strop, ki je na koncu oprt na širok a nizek podboj, mimo katerega se malo sključen splaziš v gornji, zadnji del Male Medvedje jame. — Vstopiš v malo dvorano s precej nizkim, črnim stropom. Pod komaj za komolec ali $\frac{1}{2} m$ debelimi kamenitimi skladi vidiš že polno razmetanih kosti, slično kot v prejšnji Vel. Medvedji jami. Ko si pa slednje ogleduješ, ne spuščaj se preveč v desni konec, kjer zijajo kar trije prepadi v že omenjeni globoki vodni rezervoar, ki leži kakih 35—40 m spodaj in je še nepreiskan. Ako vržeš vanj kamen, ki pade po več sekundah v vodo, začuješ zamolklo bobnenje in pljuskanje valov ob stene. Prava groza pa te obide v tem delu jame, ako stojiš ob teh prepadih kdaj spomladi ali pa par dni po kakem nalivu. To je šumenje in bobnenje, ki bije na ušesa novemu obiskovalcu te jame še potem, ko je zopet zazrl blagodejno dnevno luč, svetlobo žarkega solnca, ki se

ti zdi, da sedaj, ko si prišel iz te teme, veliko lepše obseva zeleno prirodo.

Ogledali smo si površno to zanimivo jamo. — Oni prijatelj narave, ki se zanima i za njena skrita čudesa, pa naj se ne zadovolji s tem, ampak naj se seznani z obširnejšim delom Ferd. v. Hochstetterja: „Die Kreuzbergerhöhle bei Laas in Krain und der Höhlenbär“ (1881) in si jo o priliki ogleda na lastne oči.

Slična jama z ostanki jamskega medveda se nahaja pri nas še pod vrhom Mokrice v Kamniških planinah. Našel jo je znani naravoslovec župnik Robič, katerega se živo spominjajo še na Šenturški gori nad Kamnikom. Ljubljanski muzej hrani že od leta 1840. okostje manjšega eksemplara jamskega medveda, ki je bil prenešen iz omenjene jame. Skeletov jamskih medvedov iz Križne jame pa, žalibog, še dosedaj zastanj iščemo v našem ljubljanskem muzeju, kajti Hochstetter je odnesel vse s seboj na Dunaj; z njimi se ponaša mineraloški kabinet dvornega dunajskega muzeja.

Poslednji sen.

Zložil Vekoslav Remec.

Trepeče lučka . . . V svit njen onemogli
potaplajo gasnoče se oči —
tako po temnem in brezkončnem jutru
pogled po rožni zarji koprne . . .

In tesno prstov majkinih oklepa
z ledenimi rokami se bolnik —
tako rešitve v zadnjem boju išče
na sred vrtinca divjega brodnik . . .

Ne, ne . . . Pokojno, tiho vse je v duši
in šepetaje usta govore:
„O majka, li ne sije solnce zunaj,
li ne dehtijo polja, trate vse?“

Poslušaj! . . . Li ne kleplje nekdo kose
na vrtu v senci kakor včasih jaz,
da pojde travico kosit zeleno
pojoč in vriskajoč za kratek čas?“

„O molči, molči, sinko! . . . Zunaj zima
nad zemljo trepeti in jasna noč
in trate vse in polja zdaj ležijo
pod snegom mrtva, tiha, zmrzujoč . . .“

„Ne, majka, ne . . . Tam zunaj solnce sije,
na čast mu rožice povsod cvetó . . .
Odgrni okno in poglej, li v vrtu
ne kleplje kose v senci res nekdo!“

Odgrnila je majka mrzlo okno,
pogledala na snežni, svetli vrt
in v srcu kri ji je oledenela —
iz sence vstajala je s koso — smrt . . .

